

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φ., 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἡμέρας ἢ οἷς, λ. 40, τρις ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἢ ἐξομηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΚΑΙ ΣΥ ΚΥΡΙΑΚΕ ;

Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἐπροτίμησε ν' ἀφήσῃ χήραν τὴν ἑδραν τῆς Φαρμακευτικῆς χημείας, διὰ νὰ δείξῃ ὡς κακὴ πενθερὰ ἢ καλὴ μήτηρ πόσον αὐστηρὰ εἶναι περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ γαμβροῦ.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ μητέρες αἵτινες, προκειμένης ἐκλογῆς γαμβροῦ, τὸ ἰδικόν των γούστο κυττάζουν μᾶλλον ἢ τὸ τῆς κόρης των. Τοιαύτη μᾶς ἐφάνη ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολή.

Πρέπει, λέγει, νὰ δείξουν ἔργα οἱ κύριοι ὑφηγηταὶ τῆς Φαρμακευτικῆς χημείας, πρὶν ἢ τολμήσουν νὰ διαγωνισθῶσι τὸν ἀγῶνα τῆς ἑδρας. Ἄλλ' ἔχουν ἔργα αὐτοὶ οἱ κύριοι ὅπως προβάλλουν αὐτὸν τὸν ὄρον ; Ἐργα ἔχουν οἱ πλείους ἐξ αὐτῶν ἡ τετράδια ; Ἐχει ἔργα αὐτὸς ὁ κ. Χρηστομάνος, οὗ ἐν τούτοις σεβόμεθα τὴν μεγάλην ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ; Δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἔργον μία μετάφρασις τοῦ Ῥοτσίου ;

Διὰ τοὺς δύο ὑφηγητάς, τοὺς κυρίους Κρίνον καὶ Δαμ. Βέργην ἂν ἔπρεπε νὰ προϋπάρξῃ δοκιμαστικὴ τις ἐξέτασις, προϋπῆρξεν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, δι' ἀμφοτέρους. Ὁ εἰς ἐδίδαξεν ὡς καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐργάσθη ἐν τῷ ἐργαστασίῳ, καταρτίσας μάλιστα πρῶτην φορὰν τὸ χημεῖον διὰ τοὺς φοιτητάς τῆς φαρμακευτικῆς σχολῆς, ὁ δ' ἕτερος κάτω ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ.

Ἐὰν ὑπῆρχε νοὺς δοκιμαστικὸς εἰς τοὺς κυρίους φιλοσόφους, ἡδύνατο νὰ τὸν ἐξασκήσουν ὑπάρχουν ἔπειτα καὶ ἐναίσιμοι διατριβαὶ ἀμφοτέρων καὶ ἂν ὑπῆρχέ τις, πλὴν τοῦ κ. Χρηστομάνου, εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν νὰ τὰς κρίνῃ, ἡδύνατο κρίνων αὐτάς νὰ δικάσῃ ἐκείνους.

Ἄλλ' ὁ κ. Χρηστομάνος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ μονοπωλείου· τίς οἶδεν· θέλων νὰ χάρισθῇ πρὸς τὸν ἕνα τῶν ὑφηγητῶν καὶ ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἄλλον, ἐπροτίμησε ν' ἀποκλείσῃ ἀμφοτέρους· καὶ οἱ μαμμάκουθοι τῆς Φιλοσοφικῆς ἐμαλακύνθησαν ὑπὸ τῆς σιδηρᾶς πονηρίας τοῦ Κα-

θηγητοῦ τῆς Χημείας. Τίς οἶδεν ἂν δὲν κόλλησε καὶ κἀνὲν ἐπιμίσθιον !

Εἴμεθα τόσον δορμεῖς, διότι εὐρίσκομεν ἀγρίαν περιφρόνησιν πρὸς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν δὲ Πρύτανιν καὶ αὐτὸν κάμνοντα πολλὴν βοήν περὶ ἀγορὰν περὶ καλαμαρίων, περὶ ὧν μεριμνᾷ ὁ φίλος ὑπογραμματοῦς κ. Φαρσῆς, ἀμεριμνοῦντα δὲ εἰς τὰ κυριώτερα καὶ γινόμενον ὄργανον τοῦ κ. Χρηστομάνου.

Ἦδη ἀπωλέσθη ἐν ἔτει περίπου διὰ τοὺς φοιτητάς τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς, ἐλλείψει καθηγητοῦ· τώρα θ' ἀπολεσθῇ καὶ ἐν ἄλλο, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ κ. Χρηστομάνος.

Ἐνῷ ἂν ὑπῆρχε κόκκος μερίμνης ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἐντὸς τοῦ βλακώδους ἐκείνου ἦτα, θὰ διωρίζοντο ἀμφοτέρω οἱ ὑφηγηταὶ καθηγηταὶ τῆς Χημείας.

Ἀκοῦς Πανεπιστήμιον τοῦ 1883 μ' ἕνα καθηγητὴν τῆς Χημείας καὶ μ' ἑκατὸν Προκοπίους καὶ Ὀνουφρίους τῆς Θεολογίας καὶ ἄλλους τόσους τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ ; Ἐξεκαρδίσθησάν ποτε εἰς ἐπιστημονικὸν κύκλον ἐν Ἐιδελβέργῃ, ὅταν εἰς ἐπισκεφθεῖς τὰ χάλια μας, τοῖς ἀνεκοίνωσεν ὅτι σ' τὴν Ἑλλάδα ἕνα ἔχομεν Καθηγητὴν τῆς Χημείας !!

Καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τὸ μωρὸν, τὸ καταγέλαστον, τὸ σχεδὸν ἀχρεῖον μέτρον τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ; Ἀνετίθη λέγει ἡ διδασκαλίᾳ τῆς βοτανικῆς εἰς τὸν κ. Ἀφεντούλην. Καὶ τί εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀφεντούλης, διὰ νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ ὅλα ; Εἶναι Γκαῖτε ; Ἀλλὰ καὶ τέτοιοι νὰ ἦτο—δηλαδὴ μεγαλοφυΐα ἐγκυκλοπαιδικὴ παιήσασα ἀνακαλύψει εἰς τὴν Βοτανικὴν—πάλιν θὰ τῷ ἐλέγομεν : Κύριε Γκαῖτε, κάμε μᾶς ἀκόμη ἕνα Φάουστ, ἀλλ' ἄφησε εἰς διδάκτορα τῆς Βοτανικῆς νὰ διδάξῃ τὴν Βοτανικὴν.

Λοιπὸν ἐπὶ Κυριακοῦ τοῦ ἀναμορφωτοῦ, ὡς ἐπὶ Τρικούπῃ τοῦ Λουθηρανικοῦ, αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι, αἱ μόναι ἐπιστήμαι, κηρύσσονται κουζίνα τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ἃς ῥίπτονται τὰ ψίχουλα καὶ τ' ἀπομεινάρια τῆς μεγάλης τραπέζης ὡς τροφή, καὶ κατὰ πυροσβέσται ὡς

ἐρασταὶ καὶ ὑποψήφιοι γαμβροὶ, ὁ Ἀφεντούλης, ὁ Χρηστομάνος καὶ δὲν ξέρω ποῖος ἄλλος, αἱ δὲ μωραὶ παρθένοι ἡ Θεολογία, ἡ Ἑρμηνευτικὴ, ἡ Μοριολογία, ἡ Μεγδετεκαίλογια, ἀνακηρύσσονται Μεγάλαι Κυραὶ μὲ ὅλας τὰς τιμὰς, τὸν πλοῦτον, τοὺς νομίμους συζύγους καὶ τοὺς νομίμους ἐραστάς.

Καὶ διὰ τὰ καταλάβετε τὴν μωρίαν των, σκεφθῆτε ὅτι κηρύσσουν τὴν Ἑλλάδα ὅλην χρεωκοπημένην ἐπιστημονικῶς, ἐνῶ ὑπάρχει ὁ κ. Χελδράιχ, ἐπιστημονικῶς τιμήσας τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἰδρυτὴς σχεδὸν τῆς ἐλληνικῆς χλωρίδος.

Ὑπάρχουν, λέγουσι, ὑπόνοιαι περὶ αὐτοῦ καταχρήσεων ἐν τῇ Φυσικοῖστορικῇ Μουσεῖῳ.

Ἀλλὰ μήπως ἐξηκριβώθησαν αἱ ὑπόνοιαι αὐταί; Διατί ἀφίνετε ἓνα ἐπιστήμονα τόσον καιρὸν ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ὑπονοίων, ὡς νὰ ἦτο Βελέντζας; Καταδικάσατέ τον ἢ ἀθωώσατέ τον.

Καὶ ἐπὶ τέλους ποία σχέσις μεταξὺ καταχρήσεων καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀξίας; Ἄν κατεχράσθη, ἄς εἶναι καλὰ τὸ κλασικόν σας ἔδαφος, ὅπερ καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοὺς κάμνει ἥρωας κλεφτουριάς. Ἄν κατεχράσθη, ἐπιβάλετε εἰς αὐτὸν ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ χρησιμοποιήσατέ τον ὡς Καθηγητὴν τῆς Βοτανικῆς, καὶ μὴν ἀφίνετε τὸν κ. Ἀφεντούλην νὰ κἀνῃ θραῦσιν μὲ τὴν μαγικὴν του μαγκούρα εἰς ὅλα, ποίησιν, ἱατρικὴν, κριτικὴν, βοτανικὴν, μεταφραστικὴν, διαγωνιστικὴν, φαρμακολογίαν, καὶ μὴν ἀφίνετε τὸν κ. Χρηστομάνον νὰ ἐξασκῇ εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τοῦ Πανεπιστημίου τὸν ἀγριὸν ἐγωϊσμόν του, διότι θὰ σὰς εἴπωμεν ὅλους καὶ εἰς σὰς, κύριε Πρύταني, ὅτι εἴσθε ἀξιοὶ νὰ σὰς ἐπιβλέπῃ ἓνας Παπαμιχαλόποτλος ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Δημοτικά. Τί διασκέδασιν θὰ ἔκαμνεν ὁ κόσμος, ἂν πάντοτε ἐδημοσιεύοντο τὰ πρακτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Ἐχομεν ἐκεῖ μέσα τόσοις φωστῆρας, τῶν ὁποίων τὸ φῶς χάνεται διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκλογεῖς των.

Ἐν τῇ περὶ θεάτρου συζητῆσει διέλαμψεν τόσοις ἀγαθοπολισμός, ὥστε ἂν ἐδέχετο τὸ Συμβούλιον στενογράφων μας, τὸ *Μὴ Χάνεσαι* θὰ ἐπληρεῖτο λαμπρᾶς ὕλης, διὰ μόνης τῆς δημοσιεύσεως τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν.

Τί σὰς λέγει φερ' εἰπεῖν ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ἰδέα τοῦ μέλους Διονυσίου Ζαχαρίου ὅτι ἐκεῖνο τὸ σχέδιον πρέπει νὰ προτιμηθῇ, ὅποιο κατεδαφίζει ὀλιγώτεραις πέτραις ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ θεάτρου!

Τί σὰς λέγει ἡ ἄλλη μεγαλοφυΐα τοῦ μέλους Μίνως, (τοῦ καὶ εἰδικοῦ ἐκ τοῦ ὀνόματός του δικαστοῦ) ὅτι ἐκ τῶν δύο σχεδίων κἀνὲν δὲν πρέπει νὰ προτιμηθῇ, διότι τοῦ ἐνὸς προτιμωμένου, θὰ παραπονεθῇ ὁ ἄλλος· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν τὸν ἓνα ἐκ τῶν δύο νὰ μᾶς συντάξῃ σχέδιον, ὅτε δὲν θὰ παραπονεθῇ ὁ ἄλλος!!!!

Τί σὰς λέγει ὁ συγκινητικὸς ὄρκος τοῦ κ. Δ. Βρυζάκη πρὸς τὸν Θεοφιλᾶ: Ἀμὰν, γιὰ τὴ ψυχὴ τῶν πεθαμένων σου, πέ μὲς ἂν εἶναι ἀξίον τῶν Ἀθηνῶν τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γιρᾶρ, καὶ τί σὰς λέγει ἀκόμη ἡ δραματικὴ ἀπάντησις τοῦ κ. Θεοφιλᾶ: «Ἐν ὀνόματι τῆς τρισυποστάτου θεότητος, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου σὰς διαβεβαιούμεν Ἡμεῖς Θεοφιλᾶς μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων ὅτι ναι, εἶναι ἀξίον!!

Ἐ, μὰ αὐτὰ εἶναι μαργαρίται, τοὺς ὁποίους κἀνὲν ἄλλο συμβούλιον τοῦ κόσμου δὲν μοιράζει τόσοις ἀφειδῶς εἰς τοὺς συνδημότας του. Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ σὰς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 358)

Ἐν διαπεραστικὸν βλέμμα ἔρριψεν ὁ Παντοδύναμος πρὸς τὸν υἱόν του.

— Μάλιστα, οὐδεὶς!! ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ πιστεύῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰ θαύματα· ἂν καὶ φύσει τείνει πρὸς αὐτὰ, ἐνόσω ὁ νοῦς του εἶνε μικρότερος ἀπὸ τὸ κρανίον του. Ἐσεῖς πιστεύετε εἰς θαύματα; τί ἄλλο δὲ εἶνε ὁ ἀνθρώπος εἰμὴ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν μὲς πεπλασμένος; ὅσον δὲ ἀφορᾷ ἐμὲ ἀποκλειστικῶς, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐχὶ ὀλίγον συνέτεινα εἰς τὴν γεννηθεῖσαν δυσπιστίαν τῶν ἀνθρώπων· διότι δὲν ἐξεφράσθην σαφῶς· ὁμίλουν ἀφηρημένως· διότι ἐνῶ τοῖς ἔλεγα ὅτι εἰμαι υἱὸς σας, ἔλεγα συνάμα ὅτι εἰμαι καὶ ὁ ἕδιος ἑαυτοῦ σας· ὁμίλουν δηλαδὴ ὅπως ὁ Σωσίας εἰς τὸν

Ἀμφιτρώνα τοῦ Μολιέρου. Φαντασθῆτε π. χ. ἐκεῖ κάτω εἰς ἀνθρώπος νὰ λέγῃ ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος, καὶ ὅτι εἶνε ἐξαδελφός τοῦ ἑαυτοῦ του, συγχρόνως δὲ καὶ γαμβρὸς ἑαυτοῦ· τί θὰ εἰποῦν ὅσοι τὸν ἀκούουν;

Ἐπειτα ὅταν οἱ παμπόνηροι Ἑβραῖοι γελῶντες δι' ὅλα αὐτὰ, μὲ ἠρώτησαν ἂν εἶμαι υἱὸς σου, ἐγὼ δὲν τοὺς εἶπα ναι, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ τὸ λέγουν· διότι νὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, μὲ ἔλειψε τὸ θάρρος ὅταν ἐσυλλογιζόμην τί εἶδους θάνατος μὲ περιμένει. Ἐντεῦθεν ἡ δυσπιστία, ἐννοεῖται, ὑπερῆυξεν· σύγχυσις δὲ φοβερά ἐπεκράτησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ σύγχυσις αὕτη ἔγεινεν αἰτία, ὥστε ἄλλοι μὲν οὐδόλως νὰ μᾶς πιστεύουν, ἄλλοι δὲ νὰ δίδωσι διαφόρους ἐρμηνείας περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεώς μας· ἐντεῦθεν σύγκρουσις αἱματηρὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· τὰ πάθη, τὰ μίσση, ἔλαβον μεγάλως διαστάσεις· οἱ πονηροὶ μᾶς μετεχειρίζοντο ὡς ὄργανον πρὸς ἐκτέλεσιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν διὰ πάντων τῶν μέσων· οἱ ἔχοντες τὸν κοινὸν νοῦν καὶ πολὺ περισσότερον οἱ μεγάλοι νύες ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ μᾶς ἐννοήσουν, ὡς παρεστήσαμεν ἑαυτοὺς, καὶ κατέληγον διὰ τῆς μελέτης καὶ τῶν ἐρευνῶν εἰς ὅλως διάφορα συμπεράσματα, καὶ ἐν πρώτοις εἰς τὴν ἀρνήσιν ἡμῶν· ἐντεῦθεν πάλιν σύγκρουσις τῆς τάξεως αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ἀθῶων φανατικῶν ἢ μετὰ τῶν ἐν συνεδίῃσει καπήλων τῆς θρησκείας. Ἡ μὴ εὐκρινὴς ἐπίσης ἐκφρασίς μου περὶ τῆς φύ-